

SÖMNGÅNGAREN

LARS KEPLER

Sömngångaren

Kriminalroman

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Lars Kepler har utgivits:

Iserien om Joona Linna:

Hypnotisören 2009

Paganinikontraktet 2010

Eldvittnet 2011

Sandmannen 2012

Stalker 2014

Kaninjägaren 2016

Lazarus 2018

Hypnotisören – Black edition 2019

Spegelmannen 2020

Spindeln 2022

Fristående:

Playground 2015

Av Alex Ahndoril har utgivits:

Nyckelserien:

Jag kommer att hitta nyckeln 2023

Jag blundar och ber 2024

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-018291-5

Copyright © Lars Kepler 2024

Omslag Hummingbirds

Tryck ScandBook, EU 2024

SÖMNE OCH DRÖMMEN har alltid vandrat tillsammans med oss människor som två gåtfulla följeslagare.

I den grekiska mytologin heter sömnens gud Hypnos, han bor i en mörk grotta omgiven av vallmo, intill glömskans flod. När Hypnos sover vakar hans son Morfeus – drömmarnas gud – över honom.

Nuförtiden delar forskningen upp sömnen i två huvudsakliga faser: djupsömn och REM-sömn. Under djupsömnen är de elektriska vågorna i hjärnbarken mycket stora och långsamma. Men vid två eller tre tillfällen under natten blir vågorna lika korta och snabba som hos vakna människor. Denna fas kallas REM-sömn (efter engelskans Rapid Eye Movement) eftersom även ögonen rör sig hastigt då.

Parasomnia är ett samlingsnamn för funktionsstörningar där hjärnan befinner sig delvis i sömn och delvis i vakenhet.

Den väldokumenterade störning som kallas sömngång eller somnambulism förekommer hos fem procent av alla barn, men är långt ovanligare hos vuxna.

Som de flesta parasomnier uppträder nästan all sömngång under djupsömnen och varar bara några få minuter, men det finns de som går i sömnen under REM-fasen. För dem är det drömmarna som aktiverar fysiska handlingar som att klä på sig, låsa upp dörren och lämna hemmet.

Prolog

DET SILVERGRÅ LJUSET från regnhimlen glittrar i vattenpölarnas rastlösa ringar, i takdroppet och den överfulla tvättbaljan av zink.

Mamma står i regnet på grusplanen mellan farfars rostiga bil och vedboden. Hennes blonda hår är genomblött och behån och jeansen har mörknat av vätan.

Nytt blod stiger i såren i samma takt som det sköljs bort av regnet.

I morse skar hon sig själv över hela kroppen och slängde kniven på golvet i tamburen innan hon lämnade huset barfota.

Pojken tittar ut i farstun och betraktar det blodiga dörrhandtaget, väggarnas buckliga tapet, brädgolvet med kniven och en tom flaska renat brännvin som står mellan pappas seglarstövlar.

Hela natten har mamma pratat med bensindunken i bilen och med yxan i boden, skriket på dem båda och sedan vädjat rakt upp i himlen till pappa att komma hem.

Pojken går in i sitt rum igen och tittar på henne genom fönstret. Regnet smattrar snabbare på plåttaket och blecket framför honom.

Hängrännan är fylld av gamla löv och svämmar över.

Den plastöverdragna stålvajern kring pojkens vänstra handled löper längs en ledstång som skruvats fast i taket. Linan tillåter honom att röra sig fritt i sitt rum. Han kan ligga i sängen, stå i fönstret och sitta på golvet och leka med sina saker.

Han har ett troll av gummi med brandgult hår, spetsigt som en eldslåga, en böjbar Rosa pantern och en amerikansk polisbil som kunde blinka blått den första veckan.

När han är kopplad till vajern kan han gå ut i farstun och in till toaletten, men inte fram till ytterdörren. Om han sträcker ut armen och spänner vajern så att det bränner kring handleden och stramar i armhålan kan han se in i köket med det uppbrutna golvet.

Hans mamma hämtar yxan i boden, går ut i regnet igen och står med hängande huvud intill högen av bildäck och rostiga motorblock.

Skenet från den stora neonskylten om traktorservice får regndropparna att lysa bakom henne. Hon höjer hakan, vänder sig långsamt runt, pekar på honom i fönstret och börjar gå mot huset med stora steg.

Inledning

DET GIGANTISKA RYMDSKEPPET Razor Crest svävar blickstill i mörkret och tystnaden. Mamman ler när hon tittar på sin son. Hans ansikte är blekt i månskenet som faller in genom det förseglade fönstret. En liten rynka anas mellan ögonbrynen.

De jämna andetagerna syns över mage och bröstskog.

Efter bad, kvällsmörgås och tandborstning gav hon honom femton milligram fentiazin och nu sover han djupt.

Hon känner sig fortfarande stressad för att Robert kom medan pojken var vaken, för att hon ljög för sin son och sa att det var en budfirma som skulle lämna ett paket med kontorspapper.

Babykamerans lins är vänd mot hans sovande kropp.

Det uppstår en svag luftrörelse i sovrummet trots att hon reser sig försiktigt och den stora rymdfarkosten av grått lego kommer i gungning i sina nylonlinor.

Så tyst hon kan smyger hon ut i korridoren, trycker igen dörren och börjar vrida om nyckeln i låset när någonting dunsar ner på golvet där inne.

Hon håller andan och lyssnar mot dörren.

Han sover.

Svag musik hörs från det stora sovrummet trots att hon sa till Robert att vara knäpptyst. Hon låser, rättar till klänningen, går genom gången, passerar dörren med fönstret och trappan till undervåningen.

Robert sitter i dunklet på karmstolen med sin telefon i handen och viskar förlåt mot henne. Hon kan inte låta bli att le när

hon möter hans blick. Roberts korta, lockiga hår, silvermyntet om halsen och den nakna bröstkorgen får honom att likna en ung, romersk kejsare.

– Han har somnat, säger hon.

– Okej, vad väntar vi på, ler han.

– Alltid på dig om du frågar mig, svarar hon.

– Jag är här, jag kom hit, säger han och reser sig.

Du kom, du såg, du segrade, tänker hon och går fram till fönstret, för undan gardinerna och känner en plötslig ångest svalla genom bröstet. En väldig fullmåne hänger över trädtopparna, ärrad och silvergrå. Nere på infarten till huset står Roberts rostiga bil i skuggan från lönnen.

– Har han någonsin kommit hem för tidigt? frågar Robert.

– Jag känner mig orolig ändå, säger hon och ser på honom.

– Kom igen, jag snodde en flaska bubbel från ...

– Vänta, avbryter hon och höjer en hand till munnen.

– Vad är det? frågar han.

– Nej, jag kom bara att tänka på att jag råkade vrida nyckeln två varv.

– Vad spelar det för roll?

– Det är ingenting, det är bara *jag*, du vet, en rutin, jag vill kunna komma in till honom snabbt om det behövs, säger hon och lämnar sovrummet.

Korridoren är mörk och sval.

På golvet intill väggen står dammsugaren med sladden lindad kring kroppen.

När hon stannar framför sin sons dörr kan hon inte låta bli att blicka tillbaka över axeln. Robert står precis innanför tröskeln och visar upp flaskan med mousserande rosévin som han hittade nere i köket. Alltid så ivrig. Hon ler, håller upp tummen mot honom och vrider sedan nyckeln motsols i låset.

Det klickar till i mekanismen.

Hon tänker att hon ska lägga örat mot dörrbladet men impulsen avbryts när hon hör en dämpad puff från sovrummet.

Robert väntar mitt i månskenet med två fyllda glas när hon återvänder, ger det ena till henne och ser henne djupt i ögonen.

De skålar, kysser varandra och dricker. Deras skuggor rör sig spöklikt över den gamla nattvardsklockan som hänger på väggen över dubbelsängen.

– Gott, säger hon och sätter sig på sängkanten.

På monitorns skärm syns pojkens lugna ansikte och andetagens jämna takt under det ljusblå täcket. Genom högtalaren hörs ett frasande ljud när han i sömnen rör sin lilla hand över lakanet.

Robert tömmer sitt glas, lämnar det på byrån intill flaskan, går fram till henne, lutar sig ner och ger henne en mjuk kyss på munnen.

Försiktigt ställer hon ifrån sig glaset på nattygsbordet, lägger händerna på hans höfter och ser upp i hans intensiva ögon.

– Vad tänker du? frågar hon utan att lyckas dölja sitt leende.

– Vad tror du?

Hon sänker blicken och ser att hans jeans har börjat strama, pussar honom mjukt över gylfen flera gånger tills han styvnar och tyget späns ut så att dragkedjan blottas.

– Kom nu, ler hon.

Hon flyttar sig upp i sängen, knuffar bort en kudde, lägger sig på rygg och tittar till på monitorn. Hennes sons ansikte liknar ett ägg av bly i fullmånens kyliga ljus. Robert knäpper upp sina jeans och vinglar till när han trampar ur dem. Han kryper upp i sängen, kysser henne på venusberget och andas varm luft genom hennes kläder.

Det fladdrar till i hennes mage när han för in händerna under hennes klänning, drar ner trosorna och särar på hennes lår.

– Kom, viskar hon och tittar mot den mörka dörren.

Han lägger sig över henne och kysser leende hennes mun. Hon flämtar tyst medan han långsamt glider in i henne. Låren pressas isär och i ett stillastående ögonblick omsluter hon honom helt och hållet.

Bröstvårtorna styvnar mot behåns lena insida.

Han drar sig utåt och börjar stöta rytmiskt med stegrande intensitet. Sängen dunsar mot väggen och plötsligt börjar nattvardsklockan pingla i takt.

Hon ser för sig en övergiven pojke som går genom tallskogen med en bjällra i ett snöre om halsen.

Hon tittar till på monitorn, tränger bort tankarna, blundar och hittar tillbaka till njutningen. Hennes bröst gungar med stötarna och hon spänner lår och bäckenbotten, håller honom om den böljande ryggen, närmar sig, slappnar flämtande av i några sekunder, spänner musklerna och får en utdragen orgasm.

Hon försöker stöna tyst, böjer tårna, blir svettig i hårbotten och hör avlägset en bil stanna på gatan utanför.

Robert fortsätter, andas snabbt, stöter hårdare och ejakulerar med en dov utandning och ligger sedan flämtande över henne. Det rinner ur henne, ner mellan skinkorna.

Hans hjärta dånar snabbt mot hennes hjärta.

Dessa slag, tänker hon, denna nedräkning.

De ligger omslingrade och hon tänker att de ska dricka upp vinet, sitta i sängen och prata om sin gemensamma framtid.

En tung duns får henne att vakna med ett ryck i mörkret. Sovrumsfönstret är vidöppet.

Det smäller till när en takpanna krossas mot gräsmattan utanför och sedan hörs ett fruktansvärt skrik.

NOVEMBERHIMLEN ÄR MÖRK som gjutjärn över Vårbergs centrum. Klockan är snart tre på natten och gatorna ligger tomma.

En polisbil rullar långsamt utmed en skönhetssalongs gallerförsedda fönster.

Kollegorna John Jakobsson och Einar Bofors sitter tysta sida vid sida. De slutade tala med varandra för nästan ett år sedan.

De tiger om de inte måste kommunicera.

Påsen med resterna från gatuköket står på golvet vid Einars fötter och doften av stekos och kall frityrolja fyller kupén.

John trummar på ratten och tänker som vanligt på sin gråbleka storebror medan han blickar ut genom vindrutan.

Dammiga fönster med reklam återkastar skenet från ingången till tunnelbanan. Skräp, gamla löv och krossat glas har samlats mellan arkadens betongpelare.

Utanför Stadsmissionen ligger tomma sprejburkar, plastpåsar och tillplattade kartonger. Försjunkna i sina egna tankar kör de båda poliserna förbi parkeringsplatsen och svänger höger vid den etiopiska kyrkan.

Stora snöflingor börjar singla ner genom gatlyktornas sken och hela stadsdelen förefaller plötsligt sagoaktig.

För John är det som en obehaglig påhälsning från barndomen.

Det mjölkaktiga skenet från POLMAN-stationens skärm belyser hans hårt knutna hand. Einar tar upp sin snusdosa precis när de får ett anrop från regionledningscentralen.

Det rör ett pågående inbrott på Bredängs camping.

Einar svarar på anropet samtidigt som John svänger in på baksidan av mataffären, kör runt de gröna återvinningskärlen och kommer ut på vägen igen.

– Campingen är vinterstängd och ägaren befinner sig i Florida, berättar operatören. Men övervakningskamerorna är kopplade till hans telefon och han kan se att det just nu lyser i en av deras husvagnar.

Utan sirener eller varningsljus kör polisbilen med ökad hastighet på den tomma vägen förbi raden av höghus och den gamla panncentralen.

Torkarbladen sveper bort snöflingorna från vindrutan.

De talar inte men båda tänker att inbrottet antagligen rör sig om någon som försöker undvika att frysa ihjäl i natt: hemlös, papperslös, missbrukare eller en person med psykisk ohälsa.

Det är det vanliga.

De passerar Scandic hotell och svänger in på Skärholmsvägen.

För nästan fem år sedan lyckades John dyrka upp dörren till sin storebrors rum. Luke låg på golvet bredvid sin säng med blå läppar. Stasen av gulnat gummi hängde slapt kring armen och bomullsrandellen med blodpricken hade fastnat på hans Nirvana-T-shirt.

John glömmer aldrig pupillerna i de vidöppna ögonen. De var överkligt små, som om de målats dit med spetsen av kanylen.

Sedan John fick yttre tjänst bär han alltid med sig tre förpackningar av motgiftet Naloxon trots att det inte ingår i utrustningen. Det är ingenting han pratar om, men med hjälp av nässprejen har han hittills räddat livet på åtta personer.

De kör förbi den mörka fotbollsplanen, genom industriområdet och in i Sätreskogens naturreservat.

När de stannar framför campingens stålgrindar har det gått åtta minuter sedan de svarade på anropet.

Affären, kontoret och den thailändska restaurangen är stängda för säsongen. Snöflingor faller stilla genom luften och landar på asfaltsplanen framför dem.

John och Einar lämnar tiggande bilen och klättrar över grinden. De tittar på översiktskartan, hittar uppställningsplats G och börjar gå.

Den stora campingplatsen är märkligt ödslig utan bilar, tält och människor.

De korsar en gul gräsyta med ett ruttmönster av vägar mot ett husvagnsområde.

Till höger syns kullar med nakna lövträd. Snöflingor singlar ner mellan de svarta, spretande grenarna.

De passerar en liten lekplats och latrintömningen innan de går in mellan de uppallade husvagnarna. Akustiken förändras och ljudet från deras steg fångas upp av väggarna och ekar tillbaka på ett påträngande sätt.

Fönstren är mörka, vimplarna i de höga teveantennerna hänger slaka och de små uteplatserna ligger alla tomma.

John tänker på att han var rädd för sin bror det sista året, att Luke ibland blev arg, hänsynslös, som den gången då John bad att få tillbaka de pengar Luke hade lånat.

Redan på långt avstånd ser de ljuset från en av de bortersta husvagnarna. När de närmar sig förstår de att skenet kommer från en lampa bakom gardinerna i ett av fönstren.

John stannar och fyller lungorna med den kyliga luften, drar sitt tjänstevapen, går upp på metalltrappan, knackar hårt och öppnar dörren.

– Polis, vi kommer in, ropar han utan riktig kraft i rösten.

Han går in i husvagnens dunkel och ser att mörka fotspår leder i båda riktningarna på det parkettmönstrade plastgolvet. Han blickar åt höger i passagen, förbi två stängda dörrar och det trånga badrummet.

Allt är tyst och stilla.

Med pistolen riktad mot golvet börjar han gå mot den upplysta sällskapsdelen. Det knakar i väggar och tak för varje steg han tar.

Allt han kan se rakt fram är köksbordet med fyra stolar. Det

indirekta skenet från lampan längre in blänker svagt i möblernas repade ytor.

Han stannar tvärt när en kvinna börjar tala dämpat någonstans snett framför honom.

– Svara, hingsten, svara, säger hon lekfullt. Svara, hingsten ...

– Polis, jag kommer in, ropar John och känner att håret på armarna har rest sig av adrenalinpåslaget.

– Hingsten, svara ... svara, hingsten, svara ... Sva ...

Kvinnan tystnar tvärt och John fortsätter framåt med höjt vapen.

En metallisk lukt som påminner om en fuktig slipsten fyller den stillastående luften. Han känner vibrationerna i golvet när Einar kommer in i husvagnen med tunga steg. John stannar, andas skälvande genom näsan, lyssnar och tar sedan ett steg ut i köket, sveper åt sidan med vapnet och kvider till.

På diskbänken av rostfritt stål ligger ett helt människoben med ett plåster på knäet och en svart herrstrumpa på foten. Muskler och senor har kapats med ett tiotal slarviga yxhugg.

Ledkulan har slitits ut ur höftbenets skål och lyser vit mot den mörkröda vävnaden.

– Vad fan ...

Väggar, tak och golv är nerstänkta av blod. På soffbordet mellan de båda krukorna med plastblommor ligger delar av ett huvud. Trots att käke och haka saknas ser John att offret är en man med svart, spretigt hår och blonderade toppar.

Blod täcker hela bordsskivan och droppar slemmigt ner i en stor pöl på golvet.

En telefon som ligger i soffan börjar lysa, på displayen syns namnet Anna samtidigt som den personliga ringsignalen börjar om:

– Svara, hingsten, svara ... Svara, hingsten ...

I den andra delen av husvagnen öppnar Einar samtidigt dörren till det stora sovrummet och lyser in med sin ficklampa. På dubbelsängen ligger en bål utan ben och armar. Snittytorna är ojämna och slamsiga, med blekt brosk och flisiga benstumpar.

Han stirrar på den styckade mannens håriga mage, den hopdragna penisen och det muskulösa, tatuerade bröstet, halsen och huvudets nedre delar.

Madrasen är genomdränkt av blod och hela kroppen glänser mörk.

Einar känner hur pistolen darrar i hans hand som om den vore strömförande. Synintrycken är så påträngande att han vinglar till.

Han klämmer fast ficklampan under armen och för handen till munnen. När doften av ketchup på hans fingrar blandas med lukten av färskt blod vänder det sig i magen.

John hör kollegans klampande steg, blickar tillbaka i gången och ser Einar backa ut från det ena sovrummet. Han tappar ficklampan i golvet när han famlar med RAKEL-enheten, lämnar husvagnen och kräks.

John börjar gå tillbaka, men stannar tvärt, lyssnar och ryser över ryggen. Ett märkligt slappt och samtidigt mekaniskt skratt hörs genom väggarna.

Kanske kommer det utifrån, tänker John precis när skrattet övergår i ett jämrande låte innan det blir helt tyst igen.

Med bultande hjärta närmar han sig den sista slutna dörren.

Han tänker plötsligt irrationellt att hans bror Luke står där inne med blå läppar, minimala pupiller och en blodig machete vilande över ena axeln.

Utanför husvagnen hörs Einar prata upprört och osammanhängande med regionledningscentralen.

John trycker ner handtaget, petar upp dörren och siktar in i dunklet med pistolen.

På väggen under fönstret med slutna persienner sitter en radiator med utdragen sladd. Blod har stänkt över den vita metallfronten.

Gångjärnen knirrar svagt precis innan dörrbladet stannar. John sträcker fram handen, öppnar dörren helt och går in.

På golvet bredvid våningssängen ligger en pojke på sidan med en avhuggen arm som kudde under huvudet.

Det bleka ansiktet är slappt och ögonen slutna. Han är klädd i jeans, sport skor och mossgrön tröja. John närmar sig för att känna på hans puls.

En yxa ligger på underslafens madrass. Einar ropar någonting utanför.

Golvet knarrar under Johns tyngd när han sträcker sig fram.

Plötsligt skrattar pojken med slutna ögon. Tänderna blänker till i det blodiga ansiktet.

John snubblar bakåt, famlar över pistolen och osäkrar den, halkar i en blodpöl, stöter ryggen mot väggen och avfyrar vapnet i golvet.

Pojken rycker till och sätter sig upp, blinkar och ser oförstående på John. Han för undan luggen med en blodig hand och fuktar munnen.

– Var är jag? Vad är det som har hänt? frågar han med rädd röst.